

Ólöf og Guðrún Benediktsdætur, skólabækur, seinni hluti

Bjarni Benediktsson – Benedikt Sveinsson – Ólöf Benediktsdóttir – Guðrún Benediktsdóttir –
Glósubók – Ritreglur eftir Freystein Gunnarsson – Bekkjarblað – Jón Bjarnason

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360
Benediktarskjöl
Askja 5-3, Örk 2

Íngólfur.

Bekkjarblæð I. lekkjar.

I. árg.

I. t. 161.

17. nov. 1933.

Útg. I. lekkur Menntaskólastíðningarsins í Reykjavík.

Ritstjórn.

Gudrún Benediktsd. Ritstj.

Jón Bjarnason.

'Ólöf' Benediktsdóttir.

til Íslands.

I. Lát, Ísland, alltaf ris-a
pinn unga fána hatt,
sem svanvæng ljós-an ljisa
vid lagardjípð blátt.
þín börn um heiminn hafa,
svo helga vorð glöð,
at sú er sjálfsögt krafð
at sjálfráð verði þjóð.

II.
Lát sæblátt manna merki
og miða llhvitl eftir flóð
og krefst í vilja og verki
at verða alþjáldi þjóð.
Hun flýði í fjallvernd þina
hin forma landnámsf þjóð.
Lát frelsisfámann skína
sem forma mannvitsglóð.

Bjarni Jónsson
frá Úrgi.

Tryjuspurn til Gestus Sigurjónssonar.
Gestur Sigurjónsson var um daginn
ðó tala um, huð varalöggreglan var
dýr, og at hún vari óþörf. Hann otti
at hugsa til 9. nóvember i fyrra.
Margir menn stómeiddust, og nokk-
urir löggreglupjónar höfdu nái því
mist lífis. Einn af bæjarfulltrúum
um, Jakob Möller, var sleqinn niður
en komst við illan leik inn á Hotel
Borg. Jakob hefir verið veikbyggður
um langan tíma. — Svo segir
Gestur Sigurjónsson at varalöggreglan
sé óþörf!!!!!! Og hann segir at
hún sé dýr!!

Huð at mheldur pá Gestur at mörg
mannslif kosti beinn?

Tvar gamlar þjóðsögu.

Þat heyrist ekki hundains mál.

Sínu kom hunder inn i kirkju. Þegar presturinn var kominn upp í stólinn. Tekur hunder þá að gelta svo hátt, að söfnudurinn trúflaðist og heyrir ekki til prestsins. Með hjálpan inn kleyper þá upps og öllar að reka hundinn út í kirkjunni, en af tvi að honum var svo mikil í hug, mismæli kannst sig svo háskalega, og sagði: "Þat heyrist ekki hundains mál, fyrir helvitis geltim í prestinum"

"Eg öllatíði ofan hvort sem var."

Sínu sinni öllatíði kerling ofan stiga níður í bæstofu. En i

stiganum skrikadí henni fótur, og slakst á höfuðið og halsbrötnadi. En i flugini heyrdu menn til kerlingar: "Eg öllatíði ofan hvort sem var." Þetta er síðan hapt að örðtaki, ef einkverjum ferst hrappa lega og lotur sér ekki bilt við verða: "Eg öllatíði ofan hvort sem var."

T. K.

Skritlus.

þjóðernis.

Jri og frakki deildu um þat, hvort vinur þeirre væri jri eða frakki. "Eg lit svo á," sagði frakkinn, "að ef hann er fæddur í frakklandi þá er sé hann frakki."

"Þat var merkilegt," sagði jrimm, "myndir þú kalla þat smákökun, ef kótur gæti í bakaraoftni?"

Lennilegt.

Þína greku titumæli ofan í potl með

heitu vatni). „Sjáðu Siggi, hvornig kveika-silfrið klifast upp eftir. Hvornig skyldi standa á því?“ — Siggi: „Því kynkir vist neitt þarna nítaki!“

Hann: Þú ætir að geta sagt þér sjálf, Anna, að við getum ekki farið til Kaupmannahafnar. Hugsaðu um alla óþorgrð u reikningana okkar.

Hin: Hvers vegna getum við ekki eins hugsað um þá í Kaupmannahöfn.

Hin: Trúlofniðust þér svo dóttur skrifstofu stjórans. — Hann: Nei, öll fjölstykldan var á móti því. — Hin: Þen stíltkan sjá! Hann: Hin telst liklega líka til fífostykldunnar.

A: Hvornig stendur á því að hann jón sé

B: Gedurðu síð tröppumur þatna.

A: JÁ. — B: Þen það gat jón ekki.

Hann: Eiguðu við að setjast niður.

Hin: Nei, því ef við setjustum niður, ferð þú að kyssa mig.

Hann: Eg lofa, að kyssu þú mig ekki.

Hin: Ýpa getum við alveg eins stadið.

A: ^{viðu} Hleyðu þú þrumunar i nötum.

B: Nei, eg var að tala við konuna mina.

Máður: Göðan daginn drengur minn. Er þú í skóla?

Drengurinn: Já, á hverjum degi.

M. Hvað eru gamall.

D. Sára.

M. Jeg er bráðum fimmtríu ára, og fer i skóla á hverjum degi. Hvað heldurðu að ég sé?

D. Ha, ha, ha, hi. Vôðalega heimstær.

Kennari: Þhreði ljóssins er 30000 km/s. km
í sekúndu - ef þ Magnús
getur ekki fylgst með, verður hann
áð fara út.

Fátur.

1. Tvær menn uppgengju upp með á, og
bærir vatn á milli sín í engu.
2. Hvaða veiki er það, sem menn hafa
veikst af í þisundatoli, en nefir þó ekki
geysað í neinum landi.
3. Dauth dregur lífandi ír skógi.
4. Hvaða hrítur er það, sem aldrei étur
gras.
5. Hvaða bein eru jánni.

Ráðningar í næsta blaði.

Bekkjarblað 1. bekkjar.

I. árg.

Kvæði.

I.

Hef eg má horfa í augun þín
öðar gleymist þá sorgin min,
ásdarkoss fer á unga vör,
hefir albra meina bót í för.

II.

Falli eg líft í fadnum þim
furst mér sem opnist himinum.
Eru eg þú segir: „Eg eloka þig,”
ekki og bregi gripur mig.

Ashorun.

Eg undirritadur ælla, að leyfa mér, að segja það, að eg slofnaði ekki bekkyarblæg vort. til þess, að á fundum yrði slagur og hafnarí, heldur til þess, að það meði vera okkur öllum til skemtunar. Það sem þær mig til að skrifa þessi orð, er það, að síðasti fundur var med öllu óhápur. Nein kjófduðu eins og þeir væru villausir, aí meðan ræðumenn lóluðu og höfðu óp og háreyst í frumui. Svo aí med nauðinum var hagt að velja framsogumál, (less) og upplésara, og skyra blæði. Eg vil þess vegna skora aí hvern einasta bekkyarmaum að beda ráð sítt til, að fundinir geti orðið skemðilegir og ánægilegir. Ármars mun bekkyar tögregla okkar, Gestur Sigurjónsson og Asgeit Bjarnason, henda þeim

ít, sem óskunda gera. Þess vegna er það aí-skorun min til ykkar allra, að það verðið skikkjauleg aí öllum þeim fundum sem eftir kunna að koma.

Virdingafyllst.

Magnús Guðbjörns.

Fyrirspur til Gesðs Sigurjónssonar.

I fyrra löUBLAÐI BEKKJARBLAÐSINS, kom fyrirspur til Gesðs Sigurjónssonar. Þen hauð bað um frest, til að swara henni. Vildi eg þess vegna spyrja hauð, hvord hauð hafi þurft að fá upplýsingar um það, i ordabok sinni (það er i alþjóðubl.), eða hvort hauð hafi þurft að fá upplýsingar um það hjá krata broddunum. Beundir það ekki að hauð hafi mikil vís á

sjónum, nje að svara fyrir sig. Áttars
er það ekki rema von, þar sem hævu hefir
langan málstað að verja.

Hilmar Foss.

Svar vid fyrispurn.

I fyrsta og síðasta bláði fyrsta tekks
er heint til minn fyrispurn við ríkjandi
ordum minum um varalöggleuna á næst-
síðasta þundi. Þarna er minnst að Jakob
Möller að hævu hafi verið varum mjög
mikið, og hævu hafi verið veik byggður um
langan tíma. Þu sá eða sú sem fyrir-
spurnina gerir, aðtti að athuga það, að það
hafa ábyggjilega margir göðir verkamenn
verið barnir og eins, þó þeir hafi verið
veik byggðir áður og ekki er verið að minnast
á þa. Óþörf er vara löggleau, þar er
vel er sjónad, þa þarf enga vara löggleu

en það er eins og alltaf, að ef illa er sjónad í
þá rísa verkamenn alltaf upp seint eða síðarmáir
og velta af sér ókinu. T.d. Jakob Möller 9. nóv.
i fyrra og Jon Gerreksson árið 1433 er honum vas
drekkt i Bruará. Þá dýr er vara löggleau,
þrið hin kostar sáinn árlega 340. þús. kr.

Það er ágætt löggaraverð, og enn frentur mætti
leggja um 80 km. Langan veg fyrir þa. Þu
ef varalöggleau verður áfram þa verður ekki svo
óliklegt að verkamenn komi sér upp löggleu
að veyst það að það sé ekki alltaf verið
að lekka laun þeirra lögslauðu en
hækka kaups þeirra hæðslauðu. Og svo
stakkar þetta líð ár frá ári og svo einhvern
deginn leudir því saman, og þa er kominn
borgara sjóyjöld og hvad kostar ríkis lögglea í hald-
sins mörg manns líf þá? ? ?

Gesur Sigurjónsson

Skritlur.

Lögreglu bæð.

Leidd sinn var það fyrir skiptad í Höfuðborgarsvæðinu um nökkum að menn mæddu ekki syngja eða gjöra annan hávada á göðum úti þegar keir voru að fara heim um nætur. Þaum nökkum síðar var Wessel með nokkum félögum sínum úti á göðu og sungu keir allmikið. Næturvoronur kom þegar og spurði þá, hvort keir fækku ekki minna níju lögreglusamþykkt að ekki mætti syngja á göðum úti á nökkunni er keir voru að fara heim. Jú, sagði W. en það er langt þaungas til við þórum heim. Næturv. varð hversjöld við, og á meðan hann var að velta fyrir sér kessari skyringu malsins heldu hinir leidar sinnar.

W. setti einu sinni raudvinsglas um höll tu er hauð var gestur hjá heldri manni upp í sveit. Þis bondi reiddist og spurði hvort þetta var síður í Khöfn. Önei, sagði W., en komi það fyrir laður húsbondi sem hauð sjái það ekki.

Á rakara stofu

Gestur: Í hvetsvegna segðr keir allsaf kessar voda legu ræningjasögur þegar keir eru að klippa

Hásker: Það er miklu að veldara að klippa munu þegar hárð ferð risa á höfði þeirra.

A: Hann Gunnar datt i gær ófauður í 30 metra hán húsi og meiddi sig þó ekkerst.

B: Það er ómögulegt.

A: Jú, hann datt ír síðdynum níðini.

Gáður.

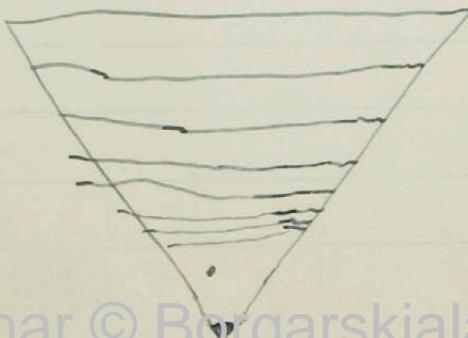
- I. Þvers vegna gæsus jafnvel himm frögasti málari ekki máladrungjarmlegan hund.
- II. Þver jæs stál og járn án þessar spilla mega sinum.
- III. Eg myki, herði, audga, þeflestri, ekki getur án aðssodar minnor lifað, en engim vill þó hafa mig of nálegt sér.
- IV. Þver salar öll sungrumál.
- V. Þverd fljúga buglarnir að jafnadi
- VI. Hann fer það sem hann er nekiun en er jafn huglaus þó hann sé eggjadr ekki versður hann þágur kallaður, þó að jafnadi hafi mæður hann í hendi sín.

Engimundur og haus hundur,
sátu báðir og ádu.
Nú nefni eg hundinn,
og getsu þírrar gáður.

Ráðningar í næsta bláði.

Ráðningar a' síðustu gánum.

- I. F.S.
- II. Sjöveiki.
- III. Lísa kambar.
- IV. Sjörnumerkid Höfum
- V. Kílein.

Yngólfur.

Bekkjarbláð f. bekkjar Hennaskólaars.

I. árg

24. nóv.

1933.

III. tbb.

Ritstjórn.

Gudrún Benediktsdóttir

Jón Bjarnason

Ólöf Benediktsdóttir.

Hansni.

- I Vokkurs heðurs hansni
i hænsnakofanum búa.
Hann er fyrsta höfus
og hænusmas á hann trúua.
- II Þau lifðu í eining andans
og eftir hænsnavenjum,
insz hanar ein tök upp á
undarslegum kerjum.
- III. Þó hoppa upp í hauginn
er hennar fasti vani,
reigja sig og rembast
og reyma að vera hani.
- IV. Hannor bólvar í hjóði
en hvað er um það að tala,
þótt hænusettinda hana
heimti að fá að gala.

Ornstrøm

Skrítur.

Mikil umferð.
Mrs F: Hvernig líður broður eg ar?
Mrs H: (sem býr í mygg fjölfarinni gótu í
New York.) Eg hefi ekki sett hann i
tin ar. Hann býr nepti lega hin um megin
árs góðuna.

Friður: Ýessi knífur er ekki hvinn.
Vinnur: Það er undarlegt. Eg, sem var
að skera sápu med honum réti óðan.

Konan: Ýessi eilifa nái þin gerir mig í
öskuvonda.

Marströð: En þessi eilifa veidi þin
gerir mið nálegan.

Marströð skíðurstavarans.
"Ó! Mið drygndi í mótt að eg væri

I Æ bursta miða skó ut með svörtum skóburði!"

I A: Hann hét af braðs gða ræðu eftir hádegismatinn í dag.

I B: Hvað sagði hann?

I A: Hann sagði: „þjónn! Látið mig fá reikninginn.

II Hvað eru eiginlega góðum.

I Hin: 28 ára

I Hann: Það er ekki betur, en að kí hafir sagt þetta same fyrir 3 árum.

I Hin: Ja, ég er ekki ein af þeim, sem segja þetta í dag og hitt á morgun.

I A: Úrnu mislingarnir eins vondir við þig, og hana systur kína.

I B: Ja, og langtum verri, því að ég þá i frínum.

Byltingin í Rússlandi og helstu menn kennar.

I I. kafli.

Byltingin í Rússlandi er miðög eftertektarverð bylting og einhver sín mest umtalða bylting, sem nefur verið gerð nái á seinni óldum. Þar sýnir það, hvað mikil vald einstaklingsins hefur að segja ef viljinn fylgir verki. En það fer líka int um þáttur, ef völdin eru fengin einkærjum í hendur, sem ekki getur sinn gert það sem þarf til að halda svo stóri þjóð, ^{og Russum} í skefnum. Það nefur sýnt sig að tekmarkalaðs drotnunarargjöni og metorðagjöni eru ileggja allt, fyrir þeim, sem hafa lagt fram sitt verk, til þess að bjarga sinni þjóð. Þróður byltingarinnar skal ekki rökinn hér.

I en minst á tvo menn kennar, þá Lenin og Trotsky.

II kafli.

Lenin.

I Tyrverandi aðalþorungi bolshevikka
í Rússlandi, hét rétu nafni Valdi-
mir flítur Uljanoff. Þen Lenin-
nafnið er er dulnefni er hann tók
sér á útlegðarárnum sínum. Lenin
er fæddur í Sizabirsk í Rússlandi
10.april 1870. Er hann einn kvenna
fau leiðtoga, sem er breiminn Rússii.
En eins og meiri vita, þá voru margar
ir af gýsingaetum eins og Trotsky.
Fadir var embættismáður, ein og margar
ir frændur hans. Ekkri voru næfrendur
hans sumir, neitt að sveipir mikil-
valdini- og bryddi á upprisunarsendai
kynni hans. Systur hans var voru
fyris löngu undir sérstakri tögreftu-

vernd. og Alexander bróðir hans, var
tekinn af lífi árið 1887 eða 8 fyrr sam-
sari gegn Alexander 3. keisara.
Lenin var 17 ára gamall. og gerðist mið
extrásur í gatn stjórnarinnar.

Ingólfur.

Bekkjartblad I. bekkjarz Kennlaskóla.

I. árg.

8. December
1933.

IV. Abs.

Rikljörn.
Guðrún Benediktssdóttir
Magnús Guðljörnsson.
Ólöf Benediktssdóttir.

Astarsela.

- I. Ég lék við pinn gull-lokkinn hjarta
Og leit inn i augun þín blá;
Þar inni með hugföngnum hjarta
Minn himnanna himin eg sá.

II. Ég kom við pinn kafjóðan vangann,
Óss horðinn á vörumnum brann,
Svo rós blida unnar angan
Ég aldrei í heiminum fann.

III. Vor hjörku pann fognud þá fundu,
Sem fljði því miður svo skjött;
Við lifðum í líðandi stundu,
Og ljósid vard bráðum af nökt.

IV. En sem pegas smásólin hreinar
Í silfur-daggðorojunum gljá,
Svo spöglaust eilifðir einar
Í augnablikunum þá.

Áskarun

Við undirritað skorum héruð á hest
vista lekkjarmenn, að taka sig mi til,
og senda í bláðið. Það hefir eigi verit
hagt að lesa upp bláðið á ósiðum
fundum vegna þess, að engar hafa
sunt nætt í það. Það er nauðsynlegt,
að súnt verdi í bláðið, ovo framarlega
sem það á að geta starfrækt. Það hefir
verið samþykkt, að ritnefnd yrti skipt
undir hvern fund, til þess að sitja gríma
í bláðið en það er eigi nóg, lekkjarmenn
allir, verða að skrifa í bláðið. Og þess vegna
er það fóst áskorun vor, að menn skrifí
mi sem mest í bláðið, sendi því sögur, kvæði
skrittur og ímíslegt fljótt er lekkjarmenn
kunna að hugsa sér.

Víðingarþyllt.

Magnús Guðjónsson, Guðrún Benedíkta og Ólöf Benedíkta

Skrítlætin

Máður kom með mikluasa á lögreglustöðina.
— Ær er sagt, að sagði hann, að þið hafid
tekið þjófinn um braust inn hjá mér i nött.
— Nu, var það hjá yður? sagði lögreglu-
stjóriinn. Viljið þér sjá piltinn?
— Ya, þat vildi ég mjög gjarnan, því ég
ólla að vitja hann að segja mér, hvernig
hann hafi farit að því að komast inn
i húsið án þess að vekja konuna mina.
Það hefi ég mið regnt í 10 ár, en aldrei
tekið.

Bóndinn (vitnijan rinnumann): — þú
kunnið heilum klukkurtíma of sáint í dag!
— Ya, en ég var slégginn af hestí að leiðinni.
— Það hefir varla getað seinkad þér um
klukku tíma?
— Ya, því hann ~~tó~~ mig tilbaka.

Ingólfur.

I. árg. átgefendur V. tld.
I. verkkur Menntaskóla.

13. desember. 1933.

Rikstjón.

Sudrún Benediktssdóttir. Ríkstjóni
Ólafur Benediktssdóttir
Lígia S. Guðmundsson

R. v a f i .

I
Ljós gegnum myrkur.

I
Út í myrkris augðs starir
allt er sveipðs þókuböndum
eynni i hjarta vorin varir
vegastjarnan heims á ströndum
eðir höfum skíja-skarir
skyggja á ljósöld hvar sem slöndum

II.
Ljón á vegum liggja í hrönnum
lefd. eibrar, svika misstus.
Stórir vega minni mænnum
margur í fornarsblöðis kyrstir.
svikarar í ða-önnum
enn-pá þindur Jesú Kristus

III.
Pilatus með kendur hrennar
heitari og völdum ennpá krýnist.

Ríkum manni brautir bénar
barnið smauta scurnum klínist.
Gyrir gullið gefnir steinar
gleðin sanna ferst og týnist.

IV.
Hégominn í hæsta veldi
hampar arða-tildur-slettunn.
Heimskan blæs at aldans eldi
engu þras með skripa-fettum.
þat ómat ^{or} líkt á kyrru kveldu
sem köll og hróp í skila-réttum

V.
Flestir stórir, flestir lædir
fella dár at heim almúgans.
kraftalimis liggja særðir
lifs á höfum röpna-pingum.
En mældar allar stærdir
eftir gildi brefpeninga.

VI.
Heimskum bindast heiturskransar

I hundar snasa snáðra kaunum.

Rétloti hjá stjónum stansar
steprir laust á eyðitraumum.

~~VII~~. Krófum præsins engin ansar
á einum klifa á hæstu launum

VII. Auðtus af öðri menning
ekki sést í þessum heimi
hér er allt i stiltum spenning
spáðomar og óþugstreymi.
Helgað vanarsölltu kenning
van þó mann illa dregomi

VIII. Trúin stækkar eins og annað
ytri hegðum má ei skeika
kirkjuraknir sínar sannat
salutjálpas verðugleika
Yó siðngum oft sér brants bannar
og blindar i myrkri fái að reika

~~VII~~.

Ef þú geymir þurð i anda
gymnist meir að likna en skarta.
Neila glöð og styrk að standa
straumarnis frá eiginhjarta.
Sér það fyrst til lífsins-land
fós í gegnum myrkris svarta.

G. Ólafsson

Hverjum oddinum þá, Drottilirnum
Biskup nokkur i Skálholti var myög
guðhræddur, og gerði á hverju kioldi bón
sina í dómkirkjunni. Ráðsmáður stads
ins het Oddur, og fjosastrákurinn tít
sama nafni. Biskup átti dóttur uppkom
sem var hinn versti kvenkastur. Oddi
fjosastrák lék hugur að vita, hvarð
biskup veri að erinda íti í kirkjunni
í kiöldin. Klæddi hann sig þá í huitan
kjúp, fór út í kirkjuna í undan biskupi
og setti sig í stellingar uppi á altarine.

Kom biskup að vörnum spori, en tók
ekki eftir strák, því skuggsýnt var í
kirkjunní. Kraup biskup við gráturnar
og fór að biðjast fyrir upphátt; meðal
annars bað hann Drottinn að opin vera
sér, hverjum hann etti að gifta
dóttur sína. Þá svaraði strákur: „Honum
Oddi!“ Biskup leit upp og sa hvítklæða
veru uppi á altarinu; helt hann að petta
var engill, sendur af himnum ofan, lauf
höfðinu í automíkt og segis: „Hverjum
Oddinum þá?“ Þá svaraði strákur:
„Þeim kamrana makar og kaplana kúðir!“
Skiftuðust þeir svo ekki á fleiri örðum.
Upp frá þessu fór biskup að dubba
upp á fjósastrákinum. Var hann settur
til mennta og reyndist mjög námfis.
Að loknu námi fekk hann biskups-
dótturina og var um hūs viðbur til best
þó brantsins í stiftinu.

þraumurnar.

Að væ einum í Kelduhverfi, var Karl
makkur, smáskritir, er Einar hét.

Um það leytti var Kristján fjallaskáld
vinnupiltur þar - sinn morgun, þegar
allt fólkis var komið á fatur, næma Einar
karl og kerling hans, er ligrítur hét.

Þá segir Einar að dreng, sem þar var
og líka hét Einar, „Hvada óskaplegir skrið-
ningar eru þetta; það hljóta vera komnar
þrumur! Farðu út Einar, og gettu að
væði.“ Drengurinn gerir það, kemur sín
inn aftur og segir, að ekki geti það að
sér stað, að þrumur séi, því að það sjáist
ekki skyhnoðri í lofti og sólin sé að
koma upp. Eftir nokkra stundu segir
karl: „Ennþá kemur það. Hvata óskap-
legi dregjandi er þetta? Ef það eru
ekki þrumur, hljóta það að vera stríður
í Miðhúsafell. Farðu út Einar og gáðu

at því." Ýá þegir Karl dregkklanga stund, og segir svo: „Eittkvæð kljúfur það at vera, því að mið skal eitt kvæð á laðstofumárinum, ef það eru ekki þrumur, veit ég ekki, hvæð það getur verið." Nái klustar hann dálítla stund og segir svo: „Nái, hagan nái. Ýáð hefur verið hinum Sigridur míri at klóra sér."

Halli braukur.

I. kafli.

Halli vakti strax mikla eftidlekt ásír í skólanum fyrsta daginn. „Sá er mið heldur en ekki digur og feitur," sögdu skólasystkini hanssin á milli.

„Honum verðum við að stríða dálít." Sögdu sunnar af stríkunum. I fritímann kom hann og gandi með gríðarstóran böggvi of hugðu skólasystkyni hans

hann vera með leikföng, en það reyndist vera einar 10-12 braudsmíðar. Skólasystkini hans settist óll á annan á bætnum, sem hann sat á, og horfðu forvitnislega á aðfarin hans. Ýáð gat þó ekki komið til mála, að einn skóladrengrurinn gati ettið sconas margar braudsmeðar í sinn! Yú, sannarlega hrimsadi hann sig af því svo að hær einasta braudsmeð myndi ofan í hann. Þó því tokmu stóð Halli ysp. til þess að lífta sig eftir snædingim en þá spottreistis berkkurinn og allir óhorfendur speyptust eftir yfir sig. Ýáhló Halli og sagði, „Hana nái, þar hnundi mið allur braukurinn!" Og frá þeim degi var hann aldrei kallaður annan að Halli braukur.

II. kafli

Pétur og felagur hans voru íti i skogi og þotuð vera stæningjár

þeir voru vel bínir að vorum og
höfdu grímar fyrir andlitið. Þei
þóttust kvi fari i Hlestarn sjó
og báru mið sölegir þess, er verða
vildi. Allt i emu koma þeir auga
á Halla hrunk, þar sem hann var
ristandi á ganda klarnum hans
nabba sins. Hugsa ræningfjármis
sír þá gott til glóðarinnar, sykuð að
horum og ænd; Peningaræða lífð.
Halla brað svo við, að hann fór að há-
skala. En Grand gámla leiddist
leiddist óskrið og ólætin í ræningunum
svo hann slo all óþyromilega frá
sír med afturfótumum. Og allur
ræningjar hópurinn pant i slaudan
ofbodi sínn i hvora áttina, en
halli reid brosandu leidas sunnar.

Sögukorn

Þegar Magnus Stephensen var lands-
höfdingi, var hér í Reykjavík um-
renningur, sem var nefndur Eyjólfus
Ljóskollur. Hann hafði í yngri árum
verið góðu bóndi. Emu sínu var
Eyjólfus að ganga um upp Bakarabrekku
Mátrír hann það Magnúsi landsköfdinga
og heilsar honum að þessa leið; „Komdu
söll Magnúsi.“ En Magnúsi var sama
um fettu þat og óttu þeir allangt tal
saman og þíðar Eyjólfus jafnan Magnúsi
Lögreglupjónin var þarna næstaddur
og hlustadi í vidredus þeirra. Þegar
Magnúsi var farinn þrifur lögreglu-
pjóninnum í Eyjólf allóþyromilega og
segir; „Hví dílist þú að þua sjálfan
landsköftingan?“ Eyjólfus svássar; „Eg
þua gud og góða menn og þéta yður og

andskotarn.

Skriftur

Friður (kemur inn í eldhúsit og séð, at einkur liti, sonur hennar, er at gleypa í sig þat, sem eftir varð af jólakökum) Eirikur! Nu eruðu bín med jólakökum og hugsa ekki um okkur hin.

Eirikur: Eg hefi allt af verið at hugsa um ykkur. Eg var svo hræðum at einkui kynni at koma, atur en eg væri bunn."

Málarinn: Vitið þér, at eg get breytt brosandí barni i grítandi barn, aðum með einum persildrætti.

Kona: "Hvada vandi er þú? Eg get gert þat með einum einasta losrunagi.

Bondi nokkus, sem var mjög ódutan, skrifati setningaru þá, er hei fyrir að utidlyra hund sma: "Eg kem ekki heim fyrir en sent að kvöldin. Ef það er orðið, munnt að það getið ekki leitit fætta, verðið þér að fá lánað ljós hjá nægrana minn.

Máður nokkus kom at bæ og var spurnu frætla, "Mikil tíðindi að austan sagði hann; „það ræk þval fyrir vestan Ólafur í Viðey,“ það voru ausnar 30 lísittunar ~~eftir~~ upp í haukskúnum á honum - það kvæð hafa verið mesti máður á landinu

3 slámu vedri kom kerling til kirkjut sinnar, og et hin kemur á stóðinn, fer hin inn í bojudýrnar og hittir þar prest sinn og heilsar konum. Prestur tekur kvæðju hennar og undrar hann, að hin

skyldi koma i sva slævu vedri og
segis: „Þú átt vist eittkvæð brjnt
erindi, at þír skyldir koma mina?“
„Já,“ segir kerling, „ég frett, at henna
vara nylorunni kíður, og hefti ótt skráttum
skriftegla litan kálf, og langaði mig til
at sjá hann, áður en hann væri skorin.“
„Óttir þír ekki annad erindi?“ mætti presti.
„Ó nei! Ekki sem ég get talit.“
„Þú hefis másko óttat at gengja til altans!
Já það var nii áforomni,“ þvað kerling.

Kerling nokkus badst þannig fyrir:
„Bevara þú mig alla saman, drottinn
minn, fyrir utan líf og sal.“

Langfertamáður: „Má eg spurna hvat klukkum^h
Bóndum: Klukkum er, loðl.

Langfertam. Er hin 12? Eg helt at hin væri meira
B. Ó nei, i pessari svit verður hin aldrei meira
því þegar hin er ordin 12, snjöt hin vid og borgas

í fyrsta tímum aftur.

Gátur

- I. Karl kom inn til kerla sinnar, um nött
og sagði: „Það er flóð fjarra.
- II. Hvað er það sem kín átt, en aðrir note
það þó meira en kín sjáff?
3. Hvaðe smittseti er það, sem oftast
er velkomin?
4. Hver er síu nín fagra borg?
Hin er ekki reftamörgr.
Þeir eru ekki utan þín.
Göður þó er í henni klíjs.
Hin er hlæðin vegjalæs
vist með engu torfi.
Stendur við um veraldarkring
margar á hana horfir.
5. Hver er það sem eru kipol
og smíggur út um göld?

Einkaskjalasafn Bjarna Benediktssonar © Borgarskjalasafn Reykjavíkur

RITREGLUR

EFTIR

FREYSTEIN GUNNARSSON

AKUREYRI

ÚTGEFANDI PORSTEINN M. JÓNSSON

PRENTSMÍDJA ODDS BJÖRNSSONAR

MCMXXIX